

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเด็นปัญหาเรื่องการเมือง ความเชื่อ ลัทธิศาสนา อคติทางสังคม วัฒนธรรมและเชื้อชาติ บางครั้งได้กลายมาเป็นชนวนแห่งความขัดแย้งที่รุนแรง ซึ่งแต่ละรัฐก็มีวิธีในการจัดการกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเหล่านี้แตกต่างกันไป และมีไม่น้อยที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเลือกใช้ความรุนแรงเป็นทางออกของการแก้ปัญหา เช่น ความขัดแย้งระหว่างนิกายชีอะห์และนิกายซุนนี ในประเทศอิรัก, ความขัดแย้งระหว่างนิกายโปรเตสแตนต์และนิกายคาทอลิก ในประเทศไอร์แลนด์เหนือ, การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างชาวโครแอตและชาวเซอร์เบีย ในประเทศบอสเนีย-เฮอร์เซโกวีนา, การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ระหว่างชาวฮูตู่กับชาวทุตซี ในประเทศรวันดา บุรุนดี, ความขัดแย้งทางอุดมการณ์การเมืองที่เกิดขึ้นในประเทศเนปาล, การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในประเทศกัมพูชา หรืออย่างสถานการณ์ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลพม่ากับชนกลุ่มน้อยที่เรียกร้องที่จะมีอิสระในการปกครองตนเอง เกิดสงครามภายในระหว่างชนชาติมาเป็นเวลานานกว่า 4 ทศวรรษ เป็นต้น

เห็นได้ว่าเหตุการณ์รุนแรงเหล่านี้เกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลก ผู้คนจำนวนมากได้รับความเดือดร้อนขาดแคลนอาหารและน้ำสะอาดในการประทังชีวิต ไม่มีที่พักพิงที่ปลอดภัย สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก ถูกกดขี่ข่มเหง ถูกข่มขืน และขาดอิสระเสรีภาพในการดำเนินชีวิตประจำวัน เมื่อเกิดเหตุการณ์การประทัดประท้วงขึ้นมาย่อมทำให้มีผู้คนจำนวนมากเช่นกันที่ไม่สามารถทนกับสภาพการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ได้ ต้องอพยพหนีภัยจากสภาพที่เกิดปัญหาในประเทศของตน มาแสวงหาแหล่งพักพิงที่ซึ่งให้ปลอดภัยและให้ความคุ้มครองตนเองได้

ประเด็นปัญหาเรื่องผู้ลี้ภัยได้ถูกนำมาพิจารณาในระดับประเทศ เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งเกิดขึ้นใน ค.ศ.1914 และยุติลงในปี ค.ศ.1918 ทั้งนี้เนื่องจากการเกิดสงครามโลกครั้งนั้นได้ทำลายล้างชีวิตผู้คน และทรัพย์สินต่างๆ เป็นจำนวนมาก ทำให้ประชาชนผู้ได้รับภัยพิบัติอันเนื่องมาจากสงครามต้องพากันอพยพละทิ้งถิ่นฐานบ้านเรือนของตนไปแสวงหาที่อยู่ใหม่ที่ปลอดภัยกว่า หน่วยงานระหว่างประเทศหน่วยงานแรกที่รับผิดชอบช่วยเหลือผู้ลี้ภัยระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 1 คือ

คณะกรรมการกาชาดสากล (The International Committee of the Red Cross-ICRC) ครั้นเมื่อเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้มีหน่วยงานที่ดำเนินการให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยเกิดขึ้นหลายหน่วยงาน (พนมวรรณ ยามัสเสถียร, 2527) และเมื่อปี ค.ศ.1947 คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติมีมติแสดงความปรารถนาที่จะให้องค์การสหประชาชาติพิจารณาถึงฐานะทางการเมืองของบุคคลที่ไม่ได้รับความคุ้มครองจากรัฐบาลและได้มีการจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศ เพื่อการคุ้มครองบุคคลประเภทนี้ ดังนั้นสมัชชาสหประชาชาติจึงได้มีมติวางรากฐานกิจกรรมของสหประชาชาติในการช่วยเหลือผู้ลี้ภัยและร่างอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัยขึ้นในปี ค.ศ.1951 ที่สมัชชาสหประชาชาติจึงมีมติจัดตั้งสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (United Nations High Commissioner for Refugees – UNHCR) ขึ้นมา (สิทธิกาญจน์ วัชรคุปต์ ,2544) และกำหนดภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ ในการให้ความคุ้มครองระหว่างประเทศ และแสวงหาการแก้ไขปัญหาที่ยั่งยืน ซึ่งสหประชาชาติได้พิจารณามาแต่เริ่มแรกแล้วว่า หน้าที่ในการดูแลผู้ลี้ภัยควรจะเป็นเรื่องระหว่างประเทศ และตามกฎหมายระหว่างประเทศสหประชาชาติระหว่างประเทศควรจะได้รับผิดชอบร่วมกันในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

เพราะว่าโลกคือหมู่บ้านของเรา จากคำกล่าวของฌาคส์ เดอลอส ถ้าหากบ้านหลังใดหลังหนึ่งเกิดไฟไหม้ ทุกหลังคาที่คุ้มหัวเราย่อมไม่ปลอดภัยในพลัน (สำนักเลขาธิการคณะกรรมการแห่งชาติว่าด้วยการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ,1994) คำกล่าวนี้ได้สะท้อนให้เห็นถึงว่าเราควรตระหนักถึงปัญหาของหมู่บ้านแห่งใหญ่ของเรา ดังนั้นปัญหาที่เกิดขึ้นจากแต่ละแห่งทั่วโลกย่อมก่อให้เกิดผลกระทบกับเราด้วยเช่นเดียวกัน ด้วยความตระหนักเหล่านี้เราคงเห็นได้จากข้อตกลงความร่วมมือต่างๆที่เกิดขึ้นอยู่ทั่วโลก เพื่อก่อให้เกิดสันติสุขแก่บ้านที่เราอยู่ร่วมกัน

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่ได้ให้แหล่งพักพิง ให้ความช่วยเหลือเท่าที่จำเป็นแก่ผู้ที่หนีภัยจากความเดือดร้อนเหล่านี้ สำหรับผู้ลี้ภัยแล้วประเทศไทยเป็นเพียงความหวังเดียวของพวกเขา (สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ,2543) ครั้งหนึ่งประเทศไทยเคยรองรับผู้ลี้ภัยกว่า 1 ล้าน 3 แสนคน บุคคลเหล่านี้เดินทางออกจากประเทศกัมพูชา ลาวและเวียดนาม โดยการเดินเท้าหรือเดินเรือในสภาพที่สิ้นหวัง นับได้ว่ามากที่สุด ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเรายังคงมีผู้ลี้ภัยอาศัยอยู่ในประเทศไทยทั้งที่อยู่ในศูนย์พักพิงชั่วคราว อีกทั้งที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและบริเวณใกล้เคียง การบรรเทาทุกข์และการให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยในประเทศไทยนั้น มีหน่วยงานหลายฝ่าย

ได้ให้ร่วมมือและประสานงานกัน ดังนี้ สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (United Nations High Commissioner for Refugees – UNHCR), รัฐบาลไทย และองค์กรพัฒนาเอกชน

สำหรับประเทศไทยในการดำเนินงานของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ นั้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นๆ เช่น หน่วยงานอื่นของสหประชาชาติ องค์กรพัฒนาเอกชน เช่น WFP (United Nations World Food Program), UNICEF (United Nations Children's Fund) ,WHO (World Health Organization), IOM (International Organization for Migration), ICRC (International Committee of The Red Cross) เป็นต้น

เนื่องจากมีองค์กรมากมายที่เข้ามาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ลี้ภัยและ/หรือผู้หนีภัยจากการสู้รบ ในประเทศไทย การทำงานร่วมกันระหว่างองค์กรที่มีลักษณะการทำงานต่างกัน การทำงานระหว่างบุคคลที่มีความหลากหลายจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น มีความหลากหลายด้านเชื้อชาติ วัฒนธรรม ความคิด ทศนคติและค่านิยม ดังนั้นเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ การสื่อสารต่างวัฒนธรรมจึงเป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญเพื่อสร้างความเข้าใจกับบุคคลที่มาจากต่าง วัฒนธรรมที่ทำงานร่วมกันได้ นอกจากนั้นแล้วกลุ่มของผู้ลี้ภัยและ/หรือผู้หนีภัยจากการสู้รบที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยก็มีความแตกต่างกันด้านความเชื่อ ค่านิยม ทศนคติ วัฒนธรรม ตามแต่กลุ่มเชื้อชาติ

ดังนั้นลักษณะและรูปแบบการสื่อสารต่างวัฒนธรรมในองค์กรต่างชาติที่ต้องมีการประสานร่วมกับหน่วยงานต่างๆ มีการสื่อสารในทุกระดับและมีความหลากหลายทางด้านเชื้อชาติ วัฒนธรรม จะมีวิธีการสื่อสารเพื่อก่อให้เกิดการบรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกันอย่างไร มีลักษณะและรูปแบบในการสื่อสารของการทำงานของแต่ละกลุ่มเป็นอย่างไร นอกจากนั้นแล้วในงานวิจัยส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับองค์กรต่างชาตินั้นมักจะเป็นการศึกษาขององค์กรต่างชาติที่เป็นองค์กรที่แสวงหาผลกำไร การศึกษาในองค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงหาผลกำไรจึงเป็นองค์กรหนึ่งที่น่าสนใจ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมขององค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงผลกำไรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัย ด้วยเหตุผล 4 ประการ

1. งานวิจัยส่วนใหญ่ทางด้านการสื่อสารองค์กรและวัฒนธรรมในองค์กรต่างชาติมักจะศึกษาองค์กรที่แสวงหาผลกำไร ซึ่งองค์กรเหล่านี้ย่อมมีวัตถุประสงค์ การดำเนินงานที่เป็นไปในแง่

ของการแข่งขันให้ทันกับกระแสโลกาภิวัตน์ จะมีรูปแบบและลักษณะการสื่อสารแตกต่างกันอย่างไร

2. เนื่องจากการให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายฝ่าย จากทั้งสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติเป็นหน่วยงานที่ต้องอาศัยความร่วมมือและการประสานงานจากหน่วยงานหลายฝ่าย เช่น หน่วยงานรัฐบาลไทย องค์กรพัฒนาเอกชนต่างชาติ ซึ่งแต่ละองค์กรนั้นย่อมมีวัฒนธรรมองค์กรที่แตกต่างกันไป ลักษณะการสื่อสารร่วมกันจึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ
3. มีความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นทั้งตัวองค์กรที่มีหลายสัญชาติ ตัวของเจ้าหน้าที่ที่มีทั้งคนไทยและเจ้าหน้าที่ต่างชาติที่ต้องทำงานร่วมกันในการให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัย อีกทั้งผู้ลี้ภัยและ/หรือผู้หนีภัยจากการสู้รบมีหลายกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์นั้นก็มีความคิด ความเชื่อของแต่ละกลุ่มแตกต่างกัน ต้องมาทำงานร่วมกันและมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน
4. ระหว่างเจ้าหน้าที่ไทยและเจ้าหน้าที่ต่างชาติที่ทำงานในการให้ความรู้ความเข้าใจต่างๆแก่ผู้ลี้ภัยและ/หรือผู้หนีภัยจากการสู้รบจะมีความแตกต่างในการสื่อสารกับผู้ลี้ภัยไม่ ซึ่งเจ้าหน้าที่ไทยน่าจะสื่อสารกับผู้ลี้ภัยและ/หรือผู้หนีภัยจากการสู้รบได้ดีกว่าหรือไม่

จากเหตุผลทั้ง 4 ประการข้างต้นจึงเป็นที่น่าสนใจว่าลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมขององค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงผลกำไรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัยนั้นมีวิธีการจัดการกับการสื่อสารต่างวัฒนธรรมอย่างไร

ดังนั้นเพื่อหาคำตอบข้างต้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมขององค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงผลกำไรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัย โดยผู้วิจัยเลือกตัวเจ้าหน้าที่ไทยและเจ้าหน้าที่ต่างชาติขององค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงผลกำไร ซึ่งหมายถึง สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ องค์กรพัฒนาเอกชนต่างชาติและองค์กรระหว่างประเทศ รวมทั้งผู้ลี้ภัยมาเป็นกลุ่มประชากร

วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อต้องการสำรวจลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างบุคคลที่มีวัฒนธรรมต่างกันในระดับต่างๆขององค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงผลกำไรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัย

วัตถุประสงค์เฉพาะ

1. ลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมขององค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงผลกำไรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัย
2. ศึกษาลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างเจ้าหน้าที่ไทยและเจ้าหน้าที่ต่างชาติที่ทำงานร่วมกัน
3. ศึกษาลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างเจ้าหน้าที่และผู้ลี้ภัยทั้งเจ้าหน้าที่ไทยและเจ้าหน้าที่ต่างชาติ
4. ปัญหาและอุปสรรคของการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มต่างๆ

ปัญหานำวิจัย

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 1 : ลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมขององค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงผลกำไรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัยว่ามีลักษณะการสื่อสารระหว่างองค์กรอย่างไร?

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 2 : ลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างเจ้าหน้าที่ไทยและเจ้าหน้าที่ต่างชาติ ที่ทำงานร่วมกันเป็นอย่างไร?

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 3 : ลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างเจ้าหน้าที่ทั้งเจ้าหน้าที่ไทยและเจ้าหน้าที่ต่างชาติกับผู้ลี้ภัยมีลักษณะเป็นอย่างไร ?

ปัญหานำวิจัยข้อที่ 4 : ปัญหาและอุปสรรคของการสื่อสารต่างวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มต่างๆมีอะไรบ้าง?

ขอบเขตของการวิจัย

ในงานวิจัยนี้มุ่งศึกษาลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมในองค์กรต่างชาติที่ไม่แสวงผลกำไร ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกศึกษาเฉพาะหน่วยงานที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัย ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีความหลากหลายทั้งด้านวัฒนธรรมรวมทั้งในการทำงานระหว่างองค์กรจำเป็นต้องประสานงานอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง โดยมีช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูล 4 เดือน ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2547 – มีนาคม 2548 โดยเก็บข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม รวมทั้งการสัมภาษณ์เจาะลึกเจ้าหน้าที่ไทยและเจ้าหน้าที่ต่างชาติองค์กรไม่แสวงผลกำไรต่างชาติ อันได้แก่ สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (United Nations High Commissioner for Refugees – UNHCR) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทเกี่ยวกับเรื่องผู้ลี้ภัยโดยตรง นอกจากนั้นแล้วยังมีองค์กรพัฒนาเอกชนต่างชาติซึ่งมีเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาหน่วยงานคณะกรรมการประสานงานองค์การช่วยเหลือผู้ลี้ภัยแห่งประเทศไทย (Committee for Co-ordination of Service to Displaced Persons in Thailand - CCSDPT) อันเป็นหน่วยงานที่เกิดจากการรวมตัวขององค์กรพัฒนาเอกชนต่างชาติ, องค์กรที่อยู่ในคณะกรรมการประสานงานองค์การช่วยเหลือผู้ลี้ภัยแห่งประเทศไทย (Committee for Co-ordination of Service to Displaced Persons in Thailand - CCSDPT), หน่วยงานรัฐบาลไทยที่เกี่ยวข้องและผู้ลี้ภัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

ลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรม หมายถึง ลักษณะการสื่อสารต่างวัฒนธรรมในระดับต่างๆ ตั้งแต่สื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารระดับกลุ่ม การสื่อสารระดับองค์กร รวมทั้งลักษณะการใช้สื่อต่างๆ เช่นสื่อบุคคล สื่อสิ่งพิมพ์ รวมไปถึงประเภทของคู่สื่อสาร บริบท โอกาสและปัญหาการสื่อสารสื่อสารต่างวัฒนธรรม

องค์กรที่ไม่แสวงผลกำไรต่างชาติ หมายถึง องค์กรที่มีเป้าหมายของในการให้ความช่วยเหลือการทำประโยชน์ให้กับสังคมและเป็นองค์กรที่ไม่ได้เป็นองค์กรสัญชาติไทย สำหรับงานวิจัยนี้ องค์กรที่ไม่แสวงผลกำไรต่างชาติ หมายถึงรวมถึง สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (United Nations High Commissioner for Refugees – UNHCR) อันเป็นองค์กรระหว่างประเทศที่เป็นหน่วยงานสำคัญหนึ่งของสหประชาชาติ (United Nations-UN) องค์กรพัฒนาเอกชนต่างชาติที่ทำงาน

เกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัยและ/หรือผู้หนีภัยจากการสู้รบ หรือเรียกสั้นๆว่า NGOs (A non-governmental organization) ต่างชาติ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความหมายขององค์กรที่ไม่แสวงผลกำไร (A non-governmental organization) (http://en.wikipedia.org/wiki/Non-governmental_organization) และองค์กรระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

องค์กรที่ทำงานเกี่ยวข้องกับผู้ลี้ภัย หมายถึง องค์กรที่ทำงานให้บริการความช่วยเหลือแก่ผู้ลี้ภัยในด้านต่างๆ เช่น ช่วยในการแสวงหาแหล่งพักพิง จัดหาอาหาร บริการด้านการแพทย์ การให้คำปรึกษา การศึกษาวัฒนธรรม รวมทั้งการช่วยเหลืออื่นๆ ตามหลักมนุษยธรรม เป็นต้น ในงานวิจัยนี้จะกล่าวถึง 3 องค์กรใหญ่ ดังนี้คือ รัฐบาลไทย สำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ องค์กรพัฒนาเอกชนต่างชาติและองค์กรระหว่างประเทศ

เจ้าหน้าที่ไทย หมายถึง เจ้าหน้าที่ที่มีสัญชาติไทยที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเรื่องผู้ลี้ภัย

เจ้าหน้าที่ต่างชาติ หมายถึง เจ้าหน้าที่ที่ไม่ได้มีสัญชาติไทยที่ทำงานเกี่ยวข้องกับเรื่องผู้ลี้ภัย เช่น เจ้าหน้าที่อเมริกัน เจ้าหน้าที่พม่า เจ้าหน้าที่ออสเตรเลีย เจ้าหน้าที่ฟิลิปปินส์ เป็นต้น

ผู้ลี้ภัย หมายถึง หรือในภาษาอังกฤษใช้คำว่า "refugee" ในความหมายที่ใช้กันอยู่ทั่วไปนั้น หมายถึง บุคคลที่ต้องพลัดพาราจากถิ่นฐานบ้านเมือง หรือต้องหลบหนีออกประเทศของตน ซึ่งในที่นี้หมายรวมถึงผู้หนีภัยจากการสู้รบชาวพม่าและผู้ลี้ภัยที่อาศัยอยู่ในเขตเมือง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ในด้านวิชาการ

1. เพื่อเป็นประโยชน์ในการต่อยอดทางวิชาการเกี่ยวกับเรื่องการสื่อสารต่างวัฒนธรรมทั้งในระดับบุคคล ระดับกลุ่มและระดับองค์กร
2. เพื่อเป็นประโยชน์ในการเผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องผู้ลี้ภัย

ประโยชน์ในด้านวิชาชีพ

1. เพื่อเป็นประโยชน์ให้กับบุคคลที่ทำงานและประสานงานร่วมกับบุคคลต่างวัฒนธรรม

2. เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการทำงานต่างวัฒนธรรมทั้งในระดับบุคคล ระดับกลุ่มและระดับองค์กร